

Arrest

nr. 89 996 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DE VELDE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B. I. (...), verklaarde de Oezbeekse nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. U werd op (...) te Tashkent geboren. In maart 2009 werd uw schotelantenne door de politie weggenomen omdat de president enkele televisiezenders had verboden. U stelde voorts dat er toen reeds een avondklok werd ingesteld die in de praktijk enkel mensen van Russische origine viseerde. In diezelfde maand eiste de politie geld van u bij een routinecontrole. Omdat u geen geld had werd u door hen geslagen. Hierna werd u nog enkele malen door de politie tegengehouden voor geld. U kon hen 3 keer betalen en u kon 1 keer van hen weglopen. Voorts kreeg u van onbekenden nachtelijke telefoons waarbij u werd beledigd

en waarbij werd geëist dat u het land zou verlaten. U kreeg ook pamfletten in uw brievenbus die stelden dat Russen het land dienden te verlaten. In december 2010 ging u naar de ombudsman om dergelijke gang van zaken aan te klagen. Ondanks het feit dat uw klacht door de ombudsman werd aanvaard werd u niet meer terug opgeroepen. In april 2011 werd u op straat tegengehouden door enkele politieagenten. Ze vroegen of u nog rijke Russische kennissen had en stelden dat u het land diende te verlaten aangezien ze u konden doen verdwijnen. U werd hierbij geslagen. In juni 2011 werd u wederom door de politie ondervraagd. Ze wilden opnieuw weten of u rijke kennissen van Russische origine had. Hierna dook u bij een kennis in een nabijgelegen dorp onder. Op 20/08/2011 verliet u Oezbekistan. U reisde naar België waar u op 22/08/2011 aankwam. Diezelfde dag vroeg u er asiel aan. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten voor: een krantenartikel, uw geboorteakte, 2 diploma's en uw rijbewijs.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen van de Oezbeekse autoriteiten omwille van een klacht die u had ingediend en omwille van uw Russische origine. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden talrijke incoherenties en tegenstrijdigheden in uw relaas vastgesteld die uw geloofwaardigheid reeds ondermijnen. Bovendien was u niet in staat enig begin van bewijs neer te leggen van de klacht die u zou hebben ingediend noch van de slagen die u zou hebben gekregen.

Betreffende de klacht die u bij de ombudsman indiende werden op meerdere vlakken incoherenties vastgesteld. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u in augustus 2010 een klacht bij de ombudsman indiende (CGVS p.8). Hierna stelde u dan weer dat u dit in december 2010 deed. Toen u met de incoherentie werd geconfronteerd bleef u erbij dat u de klacht in december indiende (CGVS p.9). In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal gaf u dan weer aan dat u klacht bij een mensenrechtenorganisatie indiende naar aanleiding van slagen die u 8 maanden voor uw vertrek had gekregen (Vragenlijst 3.5). Ten eerste stelde u echter tijdens het asielgehoor dat u enkel bij de ombudsman klacht had neergelegd en dat u nooit naar een mensenrechtenorganisatie bent geweest (CGVS p.14). Ten tweede verklaarde u in diezelfde vragenlijst dat u naar aanleiding van uw klacht bij de mensenrechtenorganisatie door de procureur werd opgeroepen en dat u door hem werd ondervraagd. Vervolgens werd u door de politie geslagen en bedreigd (Vragenlijst 3.5). Tijdens het asielgehoor gaf u echter aan dat u nooit door de procureur werd opgeroepen, laat staan dat u door de procureur werd ondervraagd. Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u enkel dat u deze zaken niet zo had verteld (CGVS p.8, 9, 10, 14). Dergelijke verklaring is onafdoende daar u zich middels uw handtekening en na voorlezing akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen. Bovendien gaf u aan het begin van het asielgehoor aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos verliep (CGVS p.1). U legt verder ook geen enkel bewijs neer van de klacht die u zou hebben ingediend. Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over een klacht die u zou hebben neergelegd. Niettemin betreft dit een essentieel feit daar u verklaarde dat de klacht aan de basis lag van de slagen die u in 2011 kreeg en u gaf de klacht een centrale plaats in uw vervolgingsproblemen (CGVS p.8).

Ook betreffende de tijdstippen waarop u door de politie zou zijn geslagen legde u incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u dat u in maart 2009 werd geslagen. In april 2011 werd u voor een tweede maal door de politie geslagen (CGVS p.7-8, 12). Echter in de CGVS-vragenlijst haalde u slechts 1 slaagpartij aan die u dan weer in december 2010 of januari 2011, 8 maanden voor uw vertrek (augustus 2011 vertrok u naar België en eind juli vertrok u uit uw woonplaats), situeerde (Vragenlijst 3.5). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd ontkende u dit te hebben gezegd (CGVS p.13). Dergelijke verklaring is onafdoende daar u zich middels uw handtekening en na voorlezing akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen. Bovendien gaf u aan het begin van het CGVS-asielgehoor aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos verliep (CGVS p.1). Ook tijdens het asielgehoor legde u incoherente verklaringen af betreffende de tijdstippen waarop u door de politie werd geslagen. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u 2 maal in 2009 werd geslagen (CGVS p.8). Hierna stelde u dat u 'slechts' 1 keer werd geslagen in 2009 en dat de tweede maal 2010 betrof (CGVS p.8). Uiteindelijk stelde u dan weer dat u in 2010 niet werd geslagen (CGVS p.9). Hierna bevestigde u dat u de tweede maal in juni 2011 werd geslagen omwille van de klacht bij de ombudsman en dat er tussen het neerleggen van de klacht bij de ombudsman en de slagen in juni niets was gebeurd (CGVS p.9-10). Uiteindelijk stelde u dan weer dat u in april 2011 werd geslagen en dat u in juni enkel werd bedreigd (CGVS p.12-13). Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs neer van de slagen die u zou hebben gekregen. Bijgevolg kan u het ook niet aannemelijk maken dat u door de politie werd geslagen.

Een dergelijk volatiliteit, incoherentie en tegenstrijdigheid aangaande essentiële zaken van uw relaas, de slagen die u zou hebben gehad en de klacht die u zou hebben ingediend, en een volledig gebrek aan bewijsstukken die dergelijke feiten kunnen aantonen ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Voorts werd er een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Zo verklaarde u dat u in april 2011 werd geslagen en dat men u met de dood bedreigde indien u het land niet zou verlaten (CGVS p.12). U werd een volgende maal in juni van datzelfde jaar met de dood bedreigd (CGVS p.13). U stelde verder dat u in mei was gestopt met werken aangezien ze wisten waar u werkte en u vreesde te worden opgepakt -in eerste instantie stelde u tot begin juli te hebben gewerkt wat een verdere indicatie is van uw volledig gebrek aan coherentie (CGVS p.15, 3). Niettemin verliet u pas eind juli 2011 uw woonplaats en vertrok u pas een maand later uit uw land van herkomst (CGVS p.2). Toen u gevraagd werd waarom u nog zolang op uw woonplaats bleef, stelde u dat uw moeder ziek was en dat u haar moest begraven (CGVS p.15). Ten eerste stierf uw moeder op 24 mei 2011 wat 2 maanden voor uw vertrek uit uw woonplaats is te situeren. Bijgevolg kan dit geen vergoelijking zijn voor het onaannemelijk risicovol gedrag dat u aan de dag legde. Bovendien legde u ook betreffende de overlijdensdatum van uw moeder incoherente verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat uw moeder zelfs reeds in 2010 overleed. Ook in de door u op 13.09.2011 op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde vragenlijst van het CGVS gaf u ook aan dat uw moeder 'vorig jaar' overleed (DVZ-verklaring, vraag 12; CGVS-vragenlijst 3.5). Een dergelijk onaannemelijk gedrag doorspekt met incoherente verklaringen is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Betreffende de situatie van etnische Russen in Oezbekistan dient te worden opgemerkt dat u geen enkele objectieve bewijsbron neerlegt die aangeeft dat etnische Russen omwille van hun origine het slachtoffer zijn van (ernstige) vervolgingsfeiten vanwege de overheid, dit ondanks het feit dat u verklaarde dat de overheid elke Rus het land wil uitjagen en dat ook u uw vervolgingsfeiten aan uw etnie linkt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopieën aan het administratieve dossier werden toegevoegd blijkt bovendien dat er geenszins sprake is van een veralgemeende vervolging van etnische Russen door de Oezbeekse autoriteiten. Ondanks het feit dat verschillende rapporten mensenrechtenschendingen aanhalen, die vooral gericht zijn tegen opposanten, journalisten en mensenrechtenmedewerkers, wordt er geen melding gemaakt van een specifieke vervolging ten aanzien van de etnische Russen. Zo blijkt uit deze informatie dat klachten van maatschappelijk geweld of discriminatie ten aanzien van (onder meer) etnische Russen zeldzaam waren. Voorts wordt er enkel gewag gemaakt van het feit dat mensen van Russische origine last zouden hebben van discriminatie op de arbeidsmarkt. Dit kan niet als een vervolgingsfeit worden gezien. Bovendien was u als leerkracht in een openbare school tewerkgesteld waardoor deze vorm van discriminatie überhaupt weinig relevant voor u is.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het krantenartikel geeft aan dat het hoofd van een Europese mensenrechtenorganisatie zich verbaast over de samenwerking tussen de VS en Oezbekistan daar de mensenrechten er niet worden nageleefd. Nergens in het artikel is evenwel sprake van mensenrechtenschendingen specifiek tegen etnische Russen gericht (CGVS p.16). Bijgevolg kan dergelijk artikel niet aantonen dat etnische Russen in Oezbekistan worden vervolgd.

Uw geboorteakte, uw 2 diploma's en uw rijbewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste en tweede middel respectievelijk op de schending van de regels van evenredigheid en van het redelijkheidsbeginsel en haalt in een derde middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een vierde en laatste middel steunt verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en meent zij dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door verwerende partij niet afdoende is gemotiveerd. Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Waar verzoekende partij bij de bespreking van het middel aangaande de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, op uiterst summiere wijze het door haar voorgehouden asielaanvraag herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Ook de door verzoekende partij aangehaalde theoretische uiteenzetting over het begrip vervolging weerlegt op generlei wijze *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing, met name de flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag, het niet in overeenstemming zijn van het gedrag van verzoekende partij met een beweerde vrees door de autoriteiten te worden gedood, het gebrek aan enig begin van bewijs en de vaststelling dat er in Oezbekistan hoegenaamd geen sprake is van een veralgemeende vervolging van etnische Russen door de Oezbeekse autoriteiten, waaruit verwerende partij terecht tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielaanvraag besluit.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat, gezien haar vrees, het normaal is dat zij in verwarring is over bepaalde data. Door de tumultueuze periode waarin zij zich toen bevond herinnert zij zich de data waarop bepaalde gebeurtenissen plaatsvonden niet meer zo goed.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielaanvraag. Bovendien dient in redelijkheid te worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen die zich slechts tweemaal zouden hebben voorgedaan – zoals het geslagen worden door de politie – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs ondanks de beweerde tumultueuze periode waarin men zich bevindt een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij in allerlei mogelijke senario's deze gebeurtenissen uitsmeert in een maximalistische benadering over een periode van drie jaar. In dezelfde zin is het evenmin geloofwaardig dat verzoekende partij zich helemaal niet zou kunnen herinneren of zij nu al dan niet een klacht heeft ingediend bij een mensenrechtenorganisatie waarna zij door de procureur zou zijn opgeroepen en verhoord. Het zich niet meer correct herinneren of deze exeptionele en ingrijpende gebeurtenissen nu wel of niet hebben plaatsgehad is dan ook volstrekt onaannemelijk. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat het louter feit dat zij haar verklaringen niet uitvoerig kan staven door middel van schriftelijke bewijsstukken door verwerende partij onmiddellijk wordt gesanctioneerd met een negatieve beslissing zonder een afweging te maken van de gevolgen van de verwijdering, hetgeen niet als evenredig kan worden beschouwd. Zo wordt het neerleggen van een klacht als ongeloofwaardig afgedaan, louter omdat hiervan geen schriftelijk bewijs kan worden neergelegd, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de negatieve beslissing niet louter is gemotiveerd op het niet kunnen voorleggen van enig begin van bewijs, doch mede en in hoofdorde op flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaas, het niet in overeenstemming zijn van het gedrag van verzoekende partij met een beweerd vrees door de autoriteiten te worden gedood en de vaststelling dat er in Oezbekistan hoegenaamd geen sprake is van een veralgemeende vervolging van etnische Russen door de Oezbeekse autoriteiten. Ook de motivering aangaande het niet geloofwaardig bevinden van de klacht is niet enkel gesteund op het niet bijbrengen van enig schriftelijk bewijs, doch dient samen gelezen te worden met de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het ogenblik waarop deze werd neergelegd en betreffende het al dan niet indienen van een klacht bij een mensenrechtenorganisatie gevolgd door een oproeping en een verhoor bij de procureur. Het argument dat het door verzoekende partij ingediende asielaas negatief werd afgedaan louter op basis van het niet kunnen voorleggen van enig begin van bewijs mist derhalve feitelijke grondslag.

Ten slotte wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.5. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaas, het niet in overeenstemming zijn van het gedrag van verzoekende partij met een beweerd vrees door de autoriteiten te worden gedood, het gebrek aan enig begin van bewijs en de vaststelling dat er in Oezbekistan hoegenaamd geen sprake is van een veralgemeende vervolging van etnische Russen door de Oezbeekse autoriteiten, verhinderen terecht aan het beweerd relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Oezbekistan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Voor wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar een niet nader gepreciseerd arrest van het *“Hof van Justitie (Grote kamer)”* van *“17 februari 2009”* waarin in het kader van de subsidiaire

bescherming wordt gesteld dat het niet noodzakelijk is dat de betrokkene aantoont dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden daar bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging geacht wordt aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op die bedreiging, stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals reeds hoger gesteld, niet aantoont dat er in Oezbekistan een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is. De verwijzing naar de hoger vermelde interpretatie conform de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 door het Hof van Justitie kan dan ook niet dienstig worden aangebracht.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT